

Simona Dogaru (clasa a IX-a E, an școlar 2010-2011) – calificată la etapa națională a olimpiadei

R.: De ce ai ales să fii eleva Colegiului Național „Costache Negri”?

S.D.: Nu cred că am ales eu, mai bine zis el m-a ales pe mine. Ceea ce pot să spun, cu siguranță, este că mi-am dorit un profil de științe sociale, întrucât m-au atras materiile aferente. Cum nu am avut prea multe opțiuni în acest sens am ales Colegiul Național „Costache Negri” crezând că ar fi cel mai bun pentru mine, deoarece și opiniile foștilor elevi ai liceului m-au influențat, precum și modul în care a fost prezentată oferta educațională. Deși, sincer, nu am fost susținută în decizia mea nici măcar de părinți, cu atât mai puțin de domnii profesori care mă sfătuiau să optez pentru un alt liceu concurent.

R.: Care au fost primele tale impresii de boboc?

S.D.: La început am fost speriată și am crezut că nu voi reuși să mă acomodez. Ținând cont că mă adaptez mai greu în orice mediu social, primele 2-3 luni au fost grele și apăsătoare. Ulterior, deși nu am devenit eu cine știe ce „populară” (nici nu îmi doresc), am găsit câteva persoane de încredere printre colegii mei, care mi-au devenit apoi prieteni. Dacă mă gândesc la domnii profesori, la început am fost de părere că va fi un dezastru în ceea ce privește notele, întrucât toți mi se păreau a fi duri și oarecum neimplicați, lucru care s-a dovedit a fi greșit, pentru că pot spune că mai repede m-am obișnuit cu domnii profesori decât cu cei din clasă. Am avut noroc, ce-i drept, și de un diriginte care a știut să ne apropie de dumnealui, și noi între noi. Nici la momentul actual nu cred că sunt total integrată, dar eu mă mulțumesc cu persoanele în care am deja încredere. Nu știu dacă liceul, cu tot ce implică el, mi-a satisfăcut sau nu așteptările, dar știu că m-a făcut să privesc puțin mai responsabil viața, lucru bun pentru care îi sunt recunoscătoare.

R.: Cum te-ai pregătit pentru olimpiada de religie?

S.D.: În prima fază, am zis că vreau să învăț pentru mine și să mă rezum la cunoștințele propriu-zise, nu la concurs. Așadar, așteptările mele nu au fost prea mari. Referindu-mă la pregătire și la starea personală, pot spune că am fost constantă, în sensul că la fel de multe emoții am avut și la faza națională, dar și la faza pe școală. Ca orice olimpiadă, implică un volum considerabil de muncă, dar, la religie, e puțin diferit: în acest domeniu, nu contează numai informația propriu-zisă, ci și modul în care este prezentată. Pe lângă studiu, e vorba aici și de multă lectură, și de concretizare a teoriei în cadrul Bisericii și al comunității.

R.: Ce ai simțit atunci când ai văzut că te-ai calificat la etapa națională și cum ți s-a părut această experiență?

S.D.: Nu a fost un moment chiar fericit acela în care am aflat calificarea la națională. Pentru mine deja se terminase olimpiada, în sensul că mă mulțumeam cu un anume loc la etapa județeană, dar... n-a fost așa. Am aflat rezultatul de la o colegă de clasă și, în clipa imediat următoare, am leșinat. Mai răuera că mă aflam în biserică, ceea ce a produs o oarecare rumoare în jurul meu. După șoc, a urmat, bineînțeles, fericirea și apoi munca.

Deși nu a fost prima experiență de talie națională, am avut mari emoții. Din păcate sau din fericire, olimpiada a avut loc la Galați. Spun *din păcate*, pentru că mi-aș fi dorit să vizitez și alte locuri,

și *din fericire*, pentru că am descoperit oameni în jurul meu pe care înainte de-abia dacă îi observasem. Au fost momente unice și de bucurie, și de neliniște pe care într-un fel le-am trăit atunci, și altfel le văd acum. Cert e că după această olimpiadă, șansele ca eu să rămân în domeniul teologiei sunt destul de mari, ca să nu spun maxime. În urma experienței trăite (calificare la națională, mențiunea obținută, diplomele primite), am câștigat oameni pe care acum îi respect și îi admir, printre care se numără doamna profesoară care m-a îndrumat și căreia îi mulțumesc, domnul diriginte, unii colegi de clasă și toți cei care mi-au fost alături.

R.: Pe lângă faptul că înveți bine, ce ne mai poți spune despre tine?

S.D.: O precizare: nu învăț bine; fac și eu ce pot. A învăța „bine” implică mult mai mult decât nivelul meu. Despre persoana mea nu sunt multe de spus, pentru că sunt o fire retrasă, foarte timidă și sunt puțini oamenii cărora le împărtășesc experiențele mele. În timpul liber nu desfășor activități foarte „interesante” (pentru unii): merg la teatru (poate chiar obsesiv), la bibliotecă și, în general, la evenimentele culturale din oraș (mai puțin la cele „moderne”) și, bineînțeles, la Biserică.

R.: Știu că joci teatru, ai o voce minunată și, în plus, mai scrii și piese de teatru. Spune-ne mai multe despre aceste pasiuni ale tale.

S.D.: Parcă nici nu mă recunosc în portretul tău, dar... e adevărat ce ai spus: am jucat și am scris teatru, am cântat... Dacă aș da timpul înapoi, mărturisesc că nu aș mai face ce am făcut pentru că nu aș mai avea curajul. Și așa către toate aceste activități am fost „împinsă” ba de colegi, ba de părinți, de domnii profesori... Au fost momente în care chiar mă gândeam serios să urmez o carieră în domeniul teatrului, dar în ultimele 2-3 luni am avut parte de unele experiențe care m-au convins că stadiul de spectator (unul informat și pasionat) e mai mult decât suficient pentru caracterul meu. Probabil mă voi rezuma strict la evenimente ocazionale și nu la o carieră propriu-zisă. În viață sunt „actori în umbră” și „actori pe scenă”. Probabil eu voi fi mereu „actorul din umbră”.

R.: Îți mulțumesc pentru timpul acordat și-ți urez mult succes pe viitor

S.D.: Mulțumesc și eu! La fel și ție!